

hogy megérinthessem a sebhelyeket a testén. Úgy gondoltam, hogy ezek majd bizonyítani fogják azt, hogy nem képzelődöm, hanem valóban Jézus áll előttem. De amíg a saját szememmel nem látom ezeket a sebeket, addig ne mondjon nekem senki semmit! Engem a szavak nem fognak meggyőzni! Így gondolkodtam, aztán ismét elmentem, hogy magamban legyek. Tudjátok milyen volt számomra az a hét? Szörnyűbb, mint a korábbi napok! Még jobban el voltam keseredve, mint korábban. Egyrészt nagyon bántott, hogy nem voltam együtt a többiekkel. Bántott, hogy egyedül én maradtam le arról, amikor a Feltámadott megjelent. Másrészt elkezdtem reménykedni. Bízam abban, hogy teljesülhet a vágyam. És azt akartam, hogy ez a remény, ez a bizalom, ez a hit erősebb legyen, mint a korábbi kételkedésem. Ezért mentem aztán egy hét múlva a többi apostolhoz. Úgy éreztem, hogy ki kell nyitnom egy ajtót, amelyet Jézusnak nem kell kinyitnia. Az ajtón át be kell lépnem oda, ahová Jézus majd nem ajtón keresztül fog megérkezni, hanem egyszerűen megjelenik. És ki kellett nyitnom szívem kapuját is. És ekkor történt az újabb megjelenés. Jézus ismerte az én vágyamat és teljesítette azt. Rengeteg csodálatos dolgot átéltem Jézus mellett, de ez volt a legcsodálatosabb. Bántam már, hogy kételkedtem és nem hittem apostoltársaimnak. Aztán megvallottam hitemet, ezt mondtam Jézusnak: „Én Uram, én Istenem!” A szeméből megbocsátás sugárzott. Én pedig örültem, hogy a hitetlenségem megszűnt.

Azóta is a világot járom. Mindenütt azt próbálom az emberek lelkére kötni, amit Jézus mondott nekem: „*Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!*”

FITYUSNÉ APÁTI ZSUZSA

ELMÉLKEDÉS

Fellázadt a Föld. Elege van már a kizsákmányolásból, a mértéktelen jólét hajszolásból, a felesleges luxus mindenek elé helyezéséből. Nem azért kapta az ember a Földet, hogy kizsákmányolja, hanem hogy felhasználva életet adó értékeit, Istennek tetsző életet éljen. A Föld köszöni szépen, megvan az ember nélkül, sőt ha nem avatkoznánk be folyamatosan, ha nem akarnánk a magunk képére, a magunk igényére formálni, virágzó, életerős, gyönyörűséges élő- és növényvilág burjánzana rajta.

Minden kor embere meg akarta mutatni, hogy képes túlszárnyalni az Istent. A tudás fájának tiltott gyümölcse mindig felkínálkozott, és meg is találta embereit, akik képtelenek megelégedni azzal, ami van. Minden lehetséges forrást a maga hasznára akar az ember fordítani, átgázolva mindenben és mindenkin, aki az útjában áll.

Fellázadt a Föld. Millió jelzést küldött, erdőtűz, földrengés, árvíz, betegségek tömkelege formájában, de az ember nem akar látni. Önző, elbizakodott, csak magában bíz. Képtelen megállni, felnézni az Égre, belenézni a szívébe, elgondolkodni azon, hogy ez nem mehet tovább így. Lehet, hogy az utolsó figyelmeztetést kapjuk most, a vírus, amely sarokba szorít, legyűr, és azt sem tudjuk, honnan támad. A nagy egész szempontjából semmi egy ember, de akár száz vagy ezer, vagy milliók. Egyedül Istennek fontos az ember. Ő számon tart minden egyes lelket. Örök életet ígért nekünk Jézus által, helyet készít a Mennyben. De hogy a földön mennyi időnk van....?

Itt az alkalom, hogy felvértezzük magunkat imával, jócselekedettel, megtéréssel, a jézusi útra téréssel.

A feltámadt Jézus adjon nekünk erőt a nehéz időben, kitarást és hűséget a megtalált Igazság megéléséhez.

BŐJTE CSABA

KEDVES KORONAVÍRUS!

Hadd kezdjem azzal, hogy nem vagy valami népszerű a világban... De tudom, nem is azért jöttél, hogy rajongókat és lájkokat gyűjts. Mert az nem sok lenne. Inkább más a célod, talán valamiféle figyelmeztetés.

Figyelmeztetés, hogy rossz irányba haladunk, hogy önzően viselkedünk, hogy nem élünk elég tudatosan. Pazarolunk, örült módon vásárolunk. Sőt, a vásárlás komplett hétvégi programmá nőtte ki magát. Annyit utazunk, hogy már lassan a repülő is dugóba kerülnek. Nem töltünk elég időt a családdal. Nem empátiával és segítséggel fordulunk egymás felé, hanem kritizálásból és kioktatásból emelünk falakat

Na, de aztán jöttél

Úgy döntöttél, hogy kezdedbe veszed az irányítást, és pár hónapra megállítod a világot. Figyű, nem gondolod, hogy túl drasztikus eszközt választottál? Bár, lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy már csak ebből értük. A

rokonaid biztos meglátogattak minket korábban, és próbáltak szelídebben figyelmeztetni, de nem sikerült.

Kénytelen voltál Te közbelépni, hogy Neked hátha hiszünk. És látod, hiszünk. Csak óriási szomorúság, hogy ezért milyen nagy árat fizetünk. Emberéleteket és gazdasági összeomlást. De a tragédiák mellett azért szép dolgokat is intéztél, amiért hálásak lehetünk.

A világhíró biznismen apukák most esti mesét olvasnak a lányaiknak.

A folyton rohanó anyukák most leporolták a varrógépet és maszkot varrnak a fél utcának.

Az oktatás pár nap alatt éveket ugrott, és átléptünk a digitális korba.

Az iskolák bezártak ugyan, de az élet iskolája megnyitotta kapuit.

A gyerekek részt vállalnak a házimunkából, látják, hogy mennyi energiába kerül rendben tartani a lakást.

Kiderült, hogy milyen sokan tudnak otthonról dolgozni anélkül, hogy órákat zötyögnének a munkahelyükre és vissza.

Estéknként kártyapartitól és táncos családi bulitól hangosak a nappalik.

A konyhából áradnak a finom illatok, olyanok is megsütötték életük első kenyerét, akik eddig csak dobozból ették a rendelt ebédet.

A boltok fejlesztették a szolgáltatásaikat, egyre többen vállalnak házhozszállítást, hogy megéljenek.

Rákényszerítettél minket, hogy legyünk beosztottak és gondolkodjunk előre, mert nem ugrunk le csak úgy egy doboz tejfölért a boltba.

Az egészségügyi dolgozók (ismertebb nevükön Hősök) naponta ajándékokat kapnak. Virágokat a kertésztől, friss pizzát a helyi étteremből, biztató, hálálkodó transzparenszeket a lakosságtól.

A kihalt városokban újfajta élet jelent meg. Turisták helyett vaddisznók mászkálnak Róma utcáin, Velencében pedig újra hattyúk, kacsák, halak és delfinek úsznak motorcsónakok helyett.

Olyan helyeken is kék lett az ég, ahol a szmogtól eddig azt sem tudták, milyenek az igazi színek.

Segítségnyújtó üzenetek árasztják el az internetet.

Aggódunk a rég nem látott, távoli ismerősökért is, érzékenyebbek és érzelmesebbek lettünk.

A lakóparkokban - ahol talán nem is ismerték egymást a szomszédok -, közös zumba órát tartanak az erkélyeken.

A nagyszülők Skype-on mondott mesével enyhítik az unokák hiányát.

A szülők egyre jobban tisztelik és elismerik a pedagógusokat, mert most ők tanulnak otthon a gyerekekkel.

Sorra születnek az egymást támogató, kreatív ötleteket adó csoportok a facebook-on.

Rendezzük a holmikát a szekrényben, elkészülünk az évek óta halogatott feladatokkal is.

Szépülnek a kertek, tisztulnak a padlók és a függönyök.

Fertőtleníjtük a kilincseket és a telefonokat, amit vírusmentes időkben is gyakran meg kéne tennünk.

Ülünk a hypo - és kenyérillatú lakásokban, és egyre csak várunk, várunk...

Várjuk, mikor hagysz itt minket. Mikor érdemeljük ki a jutalmat, hogy elköszönsz tőlünk. Az a legrosszabb, hogy bizonytalanságban tartasz, és nem vághatjuk a centit. De majd ezt is megszokjuk. Megtanuljuk, hogy nem tudunk mindent kiszámítani és kontrollálni. Kreatívvá és erőssé tesz minket az új helyzet, mert látjuk, hogy minden nap abból kell kihoznunk a legtöbbet, ami éppen van. Ha kevés a liszt, akkor kevés lisztből.

Néha eljátszunk a gondolattal, hogy milyen lesz, amikor végre lelépsz.

Tudod, mit remélek?

Hogy nem onnan folytatjuk, ahol abbahagytuk. Nem térünk vissza abba az állapotba, amiben találtál minket, hanem szintet lépünk. Emlékezni fogunk az üzeneteidre, és megtartjuk az újonnan kialakult szokásainkat. Nem lesznek kapzsi, kielégíthetetlen vágyaink, hanem kevesebbrel is beérjük.

Értékeljük az élet apró örömeit, amikről Te megmutattad, hogy nem is olyan apróságok.

Azok a legnagyobbak.

Üdvözöllek (de csak tisztos távolságból)